

Mercè Pereira

Professor Ramon Bartrina

Del blanc al relat II – Palafrugell – abril 26

Sense títol

Soc la Laia, tinc dotze anys i soc una nena com totes les nenes. Vaig al cole, jugo al carrer, menjo, dormo... La meva imatge és normal: 2 braços, 2 cames i un cap, ple de cabells rossos.

No tinc gaire amics, per no dir cap i sempre estic sola. És com si em tinguessin por, quan realment soc jo que els tinc por a ells. Ja podeu intuir que soc espantadissa, però ho dissimulo molt bé. Ja veieu que soc rara, o això em diuen.

El cole no em va massa bé, sempre estic als núvols. De fet, res no em va massa bé. Ni el cole, ni els amics, ni tan sols la família. Em sento molt sola.

Si em poguéssiu veure, em veuríeu sempre amb unes cames plenes d'esgarrinxades. Algunes persones m'han dit que pràcticament cada dia m'han vist corrent foragitada pel bosc. Jo no me'n recordo.

M'espanto de mi mateixa. Els meus pares s'enfaden molt amb mi quan els expliquen això del bosc i jo m'ho passo molt malament. M'han fet anar al "comecocos" i no m'entenen. Jo no me'n recordo. Em fan preguntes que em fan sentir malament i encara més rara. Em pregunten coses que no vull explicar. Vull que em deixin tranquil·la.

Una altra aventura de la Laia

Després de la trobada de la Laia amb en Pau, les corredisses pel bosc van augmentar. Els seus pares no van saber mai el motiu. Estaven en època d'inici de vacances, van decidir portar-la a un càmping que es deia Cala dels Mons, en no sé quin poble, i no sé de quin país. La Laia no volia anar, tot l'estiu, bé dues setmanes, però els adolescents són maximalistes de pensament, no podia passar dues setmanes amb els seus pares.

“Seria insuportable” pensava la Laia.

Un cop allà, el primer que va fer, mentre els pares organitzaven el bungalow, va ser anar a la piscina. Estava plena de gent gran, és clar. Ara sí que tenia clar que s'anava a avorrir com una ostra. Però va conèixer la Sofia, que curiosament anava amb un barret de bruixa per no cremar-se al sol. La Laia li va preguntar encuriósida:

—Per què portes un barret de bruixa?

—Perquè soc bruixa, nen —va respondre

—I què fan les bruixes?

—Pocions per sanar a la gent i que siguin més feliços i encanteris, fent aparèixer i desaparèixer coses, igual que els mags.

—De veritat? —va dir la Laia—. I podries fer alguna cosa perquè tot sigui més divertit?

—Sí —va dir la Sofia—, veus tota aquesta gent?

La Laia estava observant i escoltant la Sofia amb molta atenció.
—Veus aquell senyor tan gras? Doncs està molt trist. I veus el senyor que porta dos mitjons diferents?

—Sí —va dir la Laia amb uns ulls que li sortien de les òrbites.

—Doncs està cansat de la seva feina, es diu Marc.

La Laia anava fent “Ohhhh”.

Mercè Pereira

Professor Ramon Bartrina

Del blanc al relat II – Palafrugell – abril 26

—Bé, totes aquestes persones, estan aquí per desconnectar de les seves pors.

—Quines pors? —va preguntar la Laia.

—Doncs com tu, Laia, que també estàs aquí per les teves pors.

—Continua, continua —va demanar la Laia, molt emocionada.

—Doncs bé, ara tanca els ulls i no els obris fins que sentis molt soroll.

La Sofia havia fet pujar a la Laia al seient del socorrista perquè tingués una visió amplificada. Van passar uns minuts en els quals no passava res. La Laia obria una miqueta els ulls, impacient per l'espera. De cop va sentir molta cridòria. La nena va obrir els ulls i vet aquí, un os banyant-se a la piscina. Tothom va deixar els seus pensaments, comes ajudeu-me . Les cares esperpèntiques de la gent sortint de la piscina, eren un poema. La Laia no parava de riure i l'os tan tranquil. La Sofia va afegir:

—Ara Laia torna a tancar els ulls.

La Laia els va tancar de seguida i la cridòria va anar afluixant. De cop es va fer silenci i la Laia a poc a poc va anar obrint els ulls i no hi havia ningú a la piscina, ni la Sofia. A la llunyania, els seus pares se li acostaven, l'anaven a buscar per sopar.

El cert és que a partir d'aquell dia, la Laia va deixar de fer corredisses pel bosc, es va fer popular a l'institut amb la seva imaginació desbordant i com no, va somiar que es convertia en una gran escriptora.